

dieran producir aquells aplausos de públic tan selecto y distinguido. En los nuestros sonaron a gloria, porque fueron como la respuesta a *enérgicas peroraciones* de un pobrete que días atrás pretendiera manchar la reputación de los estudiosos aficionados del Casino y la brillante historia de nuestra primera sociedad.

***

Ocupaba tercer lugar en el programa la representación de *Zaragüeta*. Y era esperada por el público con verdadera curiosidad, porque estaba confiada su interpretación a distinguidas señoritas y a los oficiales de Alfonso XII, cuyas aptitudes para el teatro eran de todos ignoradas. Mas, ya desde las primeras escenas pudo comprobarse que los improvisados artistas se sabían la obra, y, como a *papel sabido no hay cómico malo*; es por demás decir que la divertida comedia de Ramos Carrión obtuvo acertadísima interpretación por parte de todos y cada uno de los personajes que en ella intervienen, como bien lo demostraron los aplausos unánimes que resonaron en distintas escenas y al final de los dos actos, aplausos que a la terminación de la obra se prolongaron y fueron acompañados de olorosas flores como delicado obsequio a las actrices, hasta que recogió aquella prueba de entusiasmo el señor Fernández B., en bellas y acertadas frases de gratitud.

María Luz Morales, estuvo deliciosamente insinuante en el importante papel de *Marujilla*, y siempre a tono, cual verdadera actriz. Muy en su punto Antonia Coll, en su personaje, todo reposo y severidad; *Doña Dolores*, halló en ella su más justa expresión. Magdalena Anglés (*Doña Blasa*) revelóse perfecta característica; sabiéndonos a poco su excelente labor. Graciosa y gentil su hermana María Luisa, interpretando el papel de *Gregoria*, la fámula de la casa. Muy bien las cuatro, vistiendo los típicos trajes de la vieja Castilla.

De ellos, sobresalieron José M.ª Dueñas, por su admirable personificación de *Zaragüeta*;

Pedro Martínez, que estuvo insuperable en la interpretación del glotón *Don Indalecio*; y José Fernández B., que dijo con elogiada naturalidad su parte de *Don Saturio*; Los demás intérpretes, cada uno en su papel respectivo, coadyuvaron al éxito de la obra: Arturo Galán, en el papel de *Carlos*; Pablo Valledor, en el de *Pío*; Ramón Núñez, en el de *Perico*, muy justos, muy acertados.

Habían dado las dos de la madrugada cuando finalizaba la hermosa velada. Y el público salía satisfecho, y satisfechos quedaban todos de su labor. Pero los que más, los organizadores de la Fiesta de Caridad, que ha reportado al fin benéfico que les guiara, la respetable suma de 771 pesetas, según nos comunica en atento B. L. M., nuestro excelente amigo, el presidente del Casino, don Magín Anglés, a quien felicitamos, así como también a todos cuantos, en una forma u otra, aportaron su concurso a la simpática fiesta.

Ja ho esperàvem

L'actuari Comas, en el cafè del Liceu deia, per a que el sentís tothom, que en Paulí Torras no havia assistit al judici oral d'en Tardà per mera curiositat; i amb les seves peculiars reticències, donava a comprendre que s'havien fet determinats treballs prop dels senyors que componien el Jurat.

Ni l'amic Torras ni cap altre dels nostres amics, és capàs de treballar per a portar a la presó a en Tardà, per enemic polític i particular que ens sia, ja que creiem estar segurs de que l'impunitat de que creu gosar l'esmentat subjecte, li ha sigut injectada per ALGÚ que ha de tenir necessàriament l'habitut de cuidar d'empresonar, además d'haver adquirit el vici de considerar com propis els cabals dels demés.

D'altra manera no tindria explicació una tant extraordinària frescura, per a no dir inconsciència, com de la que disfruta en Josep Tardà.

Per això més directament que a aquest, considerem culpable de les possibles malifetes, a l'*imaginari (?) injectador*, al que farem sentir tot el pes de la justícia, si estés a les nostres mans el poder administrar-la.

De tot quant diem, així com de que en Paulí Torras no va parlar sisquera a cap de les persones que integren el Jurat, n'està ben enterat en Tardà, i ho té regonegut davant de persones que poden testimoniar-ho; per lo que compreguís el que té d'imbècil el fer declaracions com les apuntades al començament d'aquestes ratlles, com perillós resulta l'atribuir-se recusacions i èxits.

El triomf d'un granollerí

La Societat Vigatana de Concerts, de Vich, celebrà el prop passat diumenge, en aquell Teatre Principal, el segon concert d'aquest any, amb un escollit programa, magistralment interpretat per l'Orfeó Vigatà del Conservatori i l'orquestra Municipal, baix la direcció de son mestre Benet Morató Maynou, fill d'aquesta vila.

Estava compost el programa d'obres de l'Espadaler, Cumellas Ribó, Lassus; Bizet, Chaminade, Tchaikowsky i Morató.

En l'última de les tres parts de que consta va el concert, va estrenar-se una obra del jove mestre Morató per a chors i orquestra, titulada «Himne a la primavera» essent autor de la lletra d'aquesta composició, l'il·lustre escriptor i poeta vigatà, el canonge don Jaume Collell.

Ens plau verament, poder donar a nostres llegidors una idea de l'importància de l'obra esmentada, publicant-ne la lletra i una senzilla descripció de la mateixa:

HIMNE A LA PRIMAVERA

Lluminosa i de flors coronada
com núvia enjoyada,
Primavera gentil ha arribat;
i al sol que fulgura
deixondida i radiant la Natura
l'himne sant de la vida ha cantat.

Canta l'aucell penjant son niu
sota les rames verdejants;
a la boscuria tot reviu

EL BRESSOL DE JESÚS

TRÍPTIC

Poesia dedicada a tots els que contribuïren a la Festa de Caritat celebrada al Casino el dia 9

I

Mentres Sant Josep treballa,
Maria, bressa al seu Fill,
cantant-li cançons hermoses
fins que Jesús s'ha adormit
en aquell bressol tan maco,
tant blanc, tan nèt, tant senzill
que el seu pare va arreglar-li
i la Verge va guarnir
amb llençols de tela fina,
amb brodats tant exquisits
que donava gust de veure'ls.
Com no, si eren pel seu Fill!
I la mare, la gran Mare!
bo i de puntetes sortint,
després de besar-lo, anava
a ajudar al seu marit.

—Dorm, Jesuset— diu son pare,—
dorm i reposa tranquil
que nosaltres tenim feina
i abans no arribi la nit
hem d'entregar çò que arreglo
per sortir del compromís.
Dorm, Jesuset, bona estona,
dorm i reposa tranquil
que així no tindrem engúnia
puix ja's va acostant la nit.—

En tant els dos treballaven,
ell serrant i ella polint,

bo i cantant al Nin veïlaven
els àngels i els serafins;
i si acàs es despertava,
encar' que no molt sovint,
ells amb Ell joguinejaven
deixant als pares tranquils
perquè acabessin la feina
sense engúnia, sens neguit,
per a poder mantenir-se
en tant creixia el seu Fill;
els àngels, canta, que canta,
tocant arpes i violins;
i bo i jugant, feien riure
a Jesús, els serafins.

II

Un bressol, en nostra vila,
que es mou a impuls de l'amor
d'unes dones, dones santes
com la gran Mare del món,
bressola amb tot el carinyo
i aixopluga al seu redós
als fills de gent que treballa
guanyant, amb la suor del front
nostre pa de cada dia,
que és el més ric i gustós,
confiats que hi ha qui veïlla
als seus pobres infants.

Com el bressol de Maria,
és blanc, és nèt, és hermós,
tot guarnit de feltes fines
cosides amb tot l'amor;
en ell reposen i dormien
com Jesús, en sni bressol,
els nins pobres de la vila,
i vetllen son dolç repós

cuidant que res els hi falti,
buscant caritat per tot,
unes mares, bones mares,
com la gran Mare del món!

Dormiu, dormiu sens recansa,
fills del més sant dels amors!
Restin tranquils vostres pares,
tendres infants!, que el dolor
que sentien vostres mares
d'haver de deixar-vos sols
ja no el senten, ni s'engúnen
des que es va fundà el Bressol
que guarneixen bones dones
tant nèt, tant blanc, tant hermós
com aquell que hi bressolaven
a Jesús, el Redemptor!

Dormiu, jogueu sens recansa
fills del treball i l'amor!
Restin tranquils vostres pares
que àngels vetllen vostre són,
i els serafins joguinejen
amb el seu cant deliciós
fins que vostra mare us besa
i us dona el preuat liquor,
que és el nèctar de la vida,
amb el més gran dels amors.

III

Beneïda sia l'hora
que el Bressol es va fundar!
Bé n'hagin els que el sostenen
amb les seves caritats!

Be n'hagin tots els que vetllen
obra tant santa i tant gran,
que estalvia moltes llàgrimes,

que aconhorta molts pesars
a les mares, que treballen,
guanyant el pa dels infants!

Jo admiro les bones dones
que el treball s'han imposat
de que res als nins els falti.
Déu els ho premiarà!

I a vosaltres, donzelletes,
a tots els aficionats,
i als que són els nostres hostes,
els simpàtics militars
que vau deixar les armes
per cercar la Caritat...
Unes, cantant com els àngels,
i les altres, declamant;
aquells, amb ses agudeses,
rient i joguinejant;
aquests, amb sa valua
presentant amb realitat,
una bonica comèdia;
i tots junts, amb amor gran,
heu recaptat una almoïna
pels nostres petits infants
que en el Bressol s'aixopluguen
com el de Jesús, tant blanc...
Jo us admiro i aplaudeixo;
recomanant-vos, de pas,
que lo que heu fet un dia,
ho podeu fer altres tants;
que no mori en nostra vila
una institució tant gran
com és la que s'anomena:
«Bressol de Jesús Infant»!

ESTEVE GARRELL

Granollers, 14 juny de 1918.